

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de
Heiligen der laatste dagen.

(Opgericht in 1896.)

Zoekt en houdt al uwe beloften met elkander, en begeert niet
hetgeen uws broeders is.

LEER EN VERB.

No. 13

1 Juli 1913.

18e Jaargang.

DE VORST DES VREDES.

Door William Jennings Bryan.
Staatsminister van de Ver. Staten.

(Vervolg.)

De wetenschap heeft sommigen van de geheimen van de machineriën van het heelal weten te ontsluiten, maar de wetenschap heeft nog niet het grootste geheim ons geopenbaard, namelijk het geheim des levens. Dat geheim wordt gevonden in elk grassprietje, in ieder insect, in elke vogel, en in elk dier, zoowel als in ieder mensch. Zes duizend jaren zijn er verloopeden sedert het begin van de ons eenigzins bekende geschiedenis, en nog weten we aangaande het geheim van het leven niets meer als in den beginne. Wij leven, wij maken onze plannen, wij hebben onze hoop, onze vreezen; en toch in één oogenblik kan er eene verandering over ons komen, en ons lichaam wordt gelijk eene massa van levenlooze stof. Wat is dat, het hebbende, leven wij, en het niet hebbende zijn wij als eenen aardklomp? Wij weten het niet, en toch is den vooruitgang van het geslacht, en de beschaving die wij overal waar kunnen nemen, het werk van mannen en vrouwen die het raadsel van hun eigen leven nog evenmin hadden ontdekt.

En ons voedsel. Verstaan wij het alvorens wij het eten? Zoo wij weigerden iets te eten, tenzij wij het raadsel van den groei ervan zouden kunnen vatten, dan zouden wij van honger moeten omkomen. De raadselen bemoeilijken ons echter niet aan onzen tafel; alleen in de kerk schijnen zij ons een hinderpaal.

Onlangs was ik bezig een stuk van een watermeloen te eten, en was door de schoonheid ervan intusschen getroffen. Ik nam een weinig zaad ervan, droogde het en woog het toen, en ik ontdekte dat vijfduizend zulke zaadjjes ongeveer noodig waren om één pond te vormen. En toen paste ik eene bere-

kening toe op dien watermeloen met een gewicht van veertig pond. Eén van deze zaadjes, wanneer in den grond geplant, door de zon verwarmd, en door den regen vochtig gemaakt, gaat aan 't werk; het vergadert waaregens vandaan tweemaal honderdduizend maal haar eigen gewicht, en haar ruw materiaal door een dunnen stengel wringende, construeert zij een anderen watermeloen. De buitenzijde wordt bedekt met een groen kleet; in dat groen vormt het zaad een laag van wit, en in het wit weer een kern van rood, en door al dat rood strooit zij — het zaad — andere zaadjes rond, elk van hen in staat om het werk van vermeerdering voort te zetten. Van waar verkreeg dat kleine zaad, dien voortreffelijken geur aan den watermeloen verleend? Van waar kwam, en waar vond zij de kleurstof? Waar vandaan en hoe verzamelde zij het vocht met den aangename reuk? In 't kort hoe bouwde dat zaadje een watermeloen? Totdat ge een watermeloen in staat zijt te kunnen verklaren, weest niet te zeker, dat ge grenzen kunt zetten aan den Almachtige, of dat ge zeggen kunt juist wat Hij kan en wat Hij wil doen. Ik kan den watermeloen niet verklaren, maar ik eet ervan en verheug er mij over.

Elk ding wat groeit vertelt een verhaal van eene oneindige kracht, evenals dit. Waarom zouden wij ontkennen, dat eene Goddelijke hand eene menigte voedde met enkele weinige brooden en visschen, zoo wanneer wij honderden en millioenen elk jaar gevoed zien met wat het over het veld verspreide zaad tot eenen overvloedigen oogst weet te vermeerderen? Wij weten dat het voedsel vermenigvuldigd kan worden in enkele maanden tijds; zullen wij dan de macht ontkennen van eenen Schepper, in staat om de elementen van den tijd te ontlasten, waar wij zelven reeds zoo ver zijn gegaan om het element ruimte in zoovele opzichten uit te schakelen?

Er is echter iets wat nog meer wondervol is — het raadsel namelijk wat plaats grijpt in het menschelijk gemoed wanneer hij — den mensch — de dingen die hij lief had begint te haten, en omgekeerd de dingen die hij haatte leert liefhebben; — de wonderbare hervorming die plaats grijpt in het hart, dat alvorens de verandering daar was, de wereld voor zijn eigen belangen zoude willen opofferen, maar na die verandering zijn leven zoude willen geven voor een beginsel, en het een voorrecht acht om opofferingen te mogen maken voor dat beginsel. Wat is een nog grooter wonder dan dat een zelfzuchtig, zich zelven als het middelpunt van alles beschouwend mensch, bekeert wordt tot een middelpunt daarentegen, waaruit invloeden ten goede in elke richting voortvloeien? En ook dit wonder is gewrocht geworden in de harten van een ieder van ons, en zoo nog niet, dat het dan teweeg mag worden gebracht; eveneens hebben wij het waar-

genomen in de harten van hen die somwijlen rondom ons zijn geweest. Neen, levende te midden van raadselen en wonderen, zal ik het nooit van mij kunnen verkrijgen om mij zelve ontstoken te doen zijn van de voordeelen van waren Christelijken godsdienst.

Sommigen van hen die het wonder betwijfelen, betwijfelen eveneens de theorie der verzoening; zij beweren dat het niet strookt met hun begrip van rechtvaardigheid, dat namelijk de een voor den andere sterven zoude. Laat een ieder, — zoo zegt men — zijn eigen zonden dragen, alsmede de straffen daarvoor toebeschikt. De leerstelling van plaatsvervangende offerande is niet nieuw. Zij is zoo oud als het menschdom bestaat. Dat de een voor den ander konde en mocht lijden, is een van de beginselen waarmede wij het meest vertrouwd en bekend zijn, en het beginsel zien wij elken dag aan het licht treden. Neem als voorbeeld, het huisgezin; van af den dag dat het eerste kind van de moeder is geboren, zijn zij — de ouders — ternauwernood een enkelen dag vrijgesteld van hunne gedachten hoe dit of deze kinderen te zullen bewaken, tot op eenen leeftijd zelfs van de laatsten, van vijftien-twintig tot dertig jaren. Zij offeren zich voor hen op, zij wijden zichzelf geheel aan hen. Is het omdat zij denken dat de kinderen hun terug zullen betalen? Gelukkig voor den ouder, en gelukkig voor het kind, zoo wanneer de laatste eene gelegenheid vindt om voor een deel de schulden terug te kunnen betalen, die het schuldig is. Maar geen kind kan een ouder ten volle voldoen voor de voorzorg door den ouder hem bewezen. In den loop der natuur ligt de betaling van de schuld. Niet aan den ouder, maar aan het eerstvolgende geslacht, elk geslacht en elke generatie namelijk lijdende voor het volgende.

Ook is dit niet enkel beperkt tot het huisgezin. Elke stap vooruit is alleen mogelijk gemaakt door hen, die gewillig waren om zich voor het nageslacht op te offeren. Vrijdom der gedachte, vrijheid van drukpers, vrijheid van geweten, en eene vrije regeering, dat alles heeft de wereld verwonnen door hen, die gewillig waren offers te doen ten nutte van hunnen evennaaste. Zóó wel is deze leerstelling in ons gegrond, dat wij niemand als groot beschouwen, tenzij zoo iemand erkent hoe onbelangrijk zijn eigen leven is in vergelijking met de levensraadselen en belangen waarmede hij te doen heeft.

Ik vind een bewijs dat de mensch naar het evenbeeld van zijnen Schepper gemaakt was, in het feit dat door al de eeuwen heen, de menschen gewillig zijn geweest te sterven, opdat zegeningen, hen geweigerd, door hunne kinderen en hunne kindskinderen, en door heel de wereld genoten mochten kunnen worden.

Het schijnbare raadsel: „Die zijn leven zal willen bewaren,

die zal het verliezen, en die zijn leven voor Mij zal willen verliezen, die zal het behouden," — heeft eene toepassing, verder dan er gewoonlijk aan geschonken wordt. Het is een van de begrippen van heel de geschiedenis. Zij, die enkel voor zichzelf leven, leiden slechts een klein leven, maar zij, die zichzelf geven voor dingen grooter dan zij zelf zijn, vinden een grooter leven dan zij die zich van deze dingen onthouden. Wendell Philips gaf uitdrukking aan dezelfde gedachte, toen hij zeide: „Hoe voorzichtig moest niet den mensch in het nameloos diepe graf terneder zinken, wanneer hij bedacht dat er nu en dan enkelen gevonden zijn geworden die zichzelf in onsterfelijkheid vergeten hebben.”

Inplaats van een onnatuurlijk plan te zijn, is het plan der zaligheid in volmaakte harmonie met de menschelijke natuur zooals wij die kennen. Opoffering is de taal der liefde; en Christus, lijdende voor de wereld, greep het eenige middel aan om het hart te bereiken, en dit kan niet alleen door de theorie worden aangetoond, maar ook door ondervinding, want de geschiedenis van Zijn leven, Zijne leeringen, Zijn lijden en Zijn dood is vertaald geworden in elke taal, en overal heeft dit indruk op het hart gemaakt.

Maar zoo ik u een argument voor zoude willen stellen ten gunste van de Goddelijkheid van Christus, dan zou ik niet beginnen met wonderen, raadselen of met de theorie van verzoening. Ik zoude dan beginnen zooals Carnegie Simpson begint in zijn boek getiteld: „Het feit van Christus”. Beginnende er mede dat Christus leeft, wijst hij er op, dat niemand dit onweersprekelijk feit kan beschouwen zonder in een of ander opzicht te gevoelen dat het in betrekking staat tot hen, die thans leven. Hij zegt onder meer, dat men lezen kan van Alexander, van Cesar, of van Napoleon, zonder te gevoelen dat deze dingen en zaken hem persoonlijk raken, maar zoo wanneer iemand van Christus leest, en hoe Hij stierf, dan gevoelt hij dat in een of ander opzicht daar een koord is, wat zich van dat Leven naar het onze uitstrekt; als hij het karakter van Christus bestudeert, dan wordt hij zich bewust van zekere deugden, in stoute trekken gemaald, — reinheid, nederigheid, een vergevende geest en een onpeilbare liefde. Deze schrijver is juist. Christus stelt een voorbeeld van reinheid in gedachte en leven daar, en de mensch, zich bewust van zijne eigene onvolmaaktheden, en over zijne tekortkomingen gegriefd, vind eene inspiratie in Eenen die in alle punten verzocht werd, evenals wij, en toch zonder zonde bleef. Hier is het juist dat wij eenen weg kunnen vinden om te bepalen of iemand in werkelijkheid den waren geest van Christus bezit. Vindt hij de zondeloosheid van Christus eene inspiratie en eene aansporing om grootere pogingen te maken, en om een hooger leven te leiden, dan is zoo iemand inderdaad een volgeling; neemt hij echter de berisping kwalijk die de

reinheid van Christus als onwifkeurig daarstelt, dan gaat hij er toe over om de Goddelijkheid en de volmaaktheid van Hem te betwijfelen, om zich te verontschuldigen niet een volgeling van Hem te zijn.

Nederigheid is eene zeldzame deugd. Is iemand rijk, dan gaat hij graag trotsch op dien rijkdom; is hij van een aloud geslacht, dan gaat hij graag trotsch op zijn afkomst; heeft hij eene goede opvoeding genoten, gaarne dan is hij hoogmoedig op zijne geleerdheid. Iemand heeft zelfs gezegd, dat zoo wanneer een mensch nederig wordt, dan begint hij trotsch te worden op zijn nederigheid. Christus echter, de bezitter van alle macht, was de nederigheid in persoon.

De moeilijkste van alle deugden om aan te kweken is de geest van vergevensgezindheid. Wraak schijnt natuurlijk te zijn voor het menschelijk hart; eenen vijand datgene terug te doen wat hij het eerst deed, is over het algemeen eene zéér gewone zonde. Om trotsch op wraakgierigheid te zijn, is zelfs bij tijden populair geweest; eens was het eene inscriptie op een standbeeld ter eere van eenen held opgericht, dat hij beiden, vrienden en vijanden meer terug had betaald, dan zij hem hadden aangedaan. Dit was en is niet de geest van Christus. Hij leerde vergeving, en in dat onvergelykelijke gebed, wat Hij als een voorbeeld voor onze smeekingen achterliet, stelde Hij ons aan den Vader voor als gewillig zijnde om met dezelfde mate te vergeven als de vergiffenis waarom wij vroegen. Hij leerde niet enkel vergiffenis, maar Hij bracht deze leeringen in Zijn leven op voorbeeldige wijze in praktijk. Toen zij, die Hem vervolgden, Hem den meest onteerenden dood brachten, rees Zijnen geest van vergevensgezindheid boven Zijne smarten en Zijn lijden uit, en bad Hij: „Vader vergeef het hen, want zij weten niet wat zij doen!”

De liefde is eveneens echter het fundament van de belijdenis van Christus. De wereld kende de liefde vóór dien ook reeds; ouders hadden hunnen kinderen lief gehad, mannen hunne vrouwen, en vrouwen hunne mannen, vrienden hadden vrienden liefgehad; maar Jezus gaf eene nieuwe uitlegging van de liefde. Zijne liefde was evenals de zee, zonder grenzen; de grenzen, met andere woorden, waren zóó ver weg, dat zelfs de vijand zich niet daar buiten kon bewegen. Andere leeraars trachtten de levens van hunne volgelingen door regel en formule te beïnvloeden, maar het plan van Christus was om eerst het hart te reinigen, en daarna de liefde de voetstappen te laten geleiden.

Welke conclusie kan getrokken worden uit het leven, de leeringen, en den dood van deze historische figuur? Opgevoed in eenen timmermanswinkel; met geene kennis van eenige letterkunde; zonder bekend te zijn met de geleerden der eeuw, of met de geschriften van hen, die reeds gestorven waren, uit-

maar wilden. Van hen, die ondernamen om door middel van geld den vrede te koopen, hebben de meesten gefaald om zich het geld te kunnen verschaffen. Maar wat zijn de ondervindingen geweest van hen die succes hebben gehad in het verkrijgen van geld? Zij allen vertellen dezelfde geschiedenis, namelijk dat zij de eerste helft van hun leven hebben doorgebracht om dien rijkdom van anderen te verkrijgen, en de laatste helft om anderen te verhinderen hunnen rijkdom te nemen, en dat zij in beiden nog geen halven vrede hebben gevonden.

Anderen hebben getracht vrede te vinden in maatschappelijke onderscheiding, maar hetzij zij zich hebben bevonden *in* dien geliefden cirkel, en bang zijn geweest dat er eenen tijd mocht komen, dat zij *uit* mochten vallen, tenzij dat ze er uit zijn gebleven en hoop hebben gevoed om nog eens zoo ver te komen dat ze er *in* mochten geraken, nergens hebben zij vrede gevonden.

Sommigen hebben gedacht, — ijdele gedachte — vrede te vinden in politieke uitnemendheid; maar hetzij baantjes door geboorte worden geschonken, of door het koningschap, of door verkiezingen zooals in republieken, niets van dit alles brengt vrede.

(Wordt vervolgd.)

BERICHT.

Met het oog op de aanstaande Conferentie te Rotterdam, wordt van uit het hoofdkantoor aan alle de leden in de zending kennis gegeven, dat de getuigenis-vergaderingen die op dien dag anders overal gehouden zouden moeten worden, uitgesteld zijn tot Zondag 13 Juli.

ADMINISTRATIE VAN ONS TIJDSCHRIFT.

Vanaf heden is alle administratiewerk, ons tijdschrift betreffende weer naar Rotterdam terug verplaatst. Met administratiewerk wordt natuurlijk bedoeld, de zaken die de verzending, het betalen van abonnementsgeld, alsmede adresverandering enz. betreffen. Een ieder wordt dus beleefd verzocht om alle brieven, kaarten enz. die op bovenstaande betrekking mochten hebben, van nu af aan weer te willen richten naar Crooswijkschesingel 7b. Ouderling B. Tiemersma blijft echter voorloopig assistent van ons tijdschrift, maar is van het werk, boven omschreven, van af heden ontlast.

maar wilden. Van hen, die ondernamen om door middel van geld den vrede te koopen, hebben de meesten gefaald om zich het geld te kunnen verschaffen. Maar wat zijn de ondervindingen geweest van hen die succes hebben gehad in het verkrijgen van geld? Zij allen vertellen dezelfde geschiedenis, namelijk dat zij de eerste helft van hun leven hebben doorgebracht om dien rijkdom van anderen te verkrijgen, en de laatste helft om anderen te verhinderen hunnen rijkdom te nemen, en dat zij in beiden nog geen halven vrede hebben gevonden.

Anderen hebben getracht vrede te vinden in maatschappelijke onderscheiding, maar hetzij zij zich hebben bevonden *in* dien geliefden cirkel, en bang zijn geweest dat er eenen tijd mocht komen, dat zij *uit* mochten vallen, tenzij dat ze er uit zijn gebleven en hoop hebben gevoed om nog eens zoo ver te komen dat ze er *in* mochten geraken, nergens hebben zij vrede gevonden.

Sommigen hebben gedacht, — ijdele gedachte — vrede te vinden in politieke uitnemendheid; maar hetzij baantjes door geboorte worden geschonken, of door het koningschap, of door verkiezingen zooals in republieken, niets van dit alles brengt vrede.

(Wordt vervolgd.)

BERICHT.

Met het oog op de aanstaande Conferentie te Rotterdam, wordt van uit het hoofdkantoor aan alle de leden in de zending kennis gegeven, dat de getuigenis-vergaderingen die op dien dag anders overal gehouden zouden moeten worden, uitgesteld zijn tot Zondag 13 Juli.

ADMINISTRATIE VAN ONS TIJDSCHRIFT.

Vanaf heden is alle administratiewerk, ons tijdschrift betreffende weer naar Rotterdam terug verplaatst. Met administratiewerk wordt natuurlijk bedoeld, de zaken die de verzending, het betalen van abonnementsgeld, alsmede adresverandering enz. betreffen. Een ieder wordt dus beleefd verzocht om alle brieven, kaarten enz. die op bovenstaande betrekking mochten hebben, van nu af aan weer te willen richten naar Crooswijkschesingel 7b. Ouderling B. Tiemersma blijft echter voorloopig assistent van ons tijdschrift, maar is van het werk, boven omschreven, van af heden ontlast.

IN MEMORIAM.

„Een zeer treurig sterfgeval wordt ons bericht uit Lanark, alwaar verleden week Mrs. Alice Parker met haar pasgeboren kleine uit het leven werd weggeroepen. Mrs. Parker was de dochter van Mr. en Mrs. Alex A. Allen van Logan, en de vrouw van Oscar T. Parker van Lanark, Idaho. Zij werd geboren te Weston 15 Januari 1885.

De begrafenisdiensten werden gehouden te Lanark, alwaar de presidenten Jos. R. Shepherd en John. U. Stucki, Samuel Matthews en Alex. A. Allen woorden van bemoediging richtten tot de achtergebleven betrekkingen. Muzieknummers werden door een kwartet en andere leden van het Bear Lake Stake koor ten gehoor gebracht. Het huis was tot aan den nok toe gevuld, door hen die Zuster Parker bij haar leven hadden gekend en lief gehad, en een lange rij van twee-en-vijftig wagens volgden het stoffelijk overschot naar de laatste rustplaats. Het was de grootste begrafenis ooit te Lanark gehouden. De afgestorvene was eene ijverige werkster in de Kerk, en tot kort voor haren dood was zij een lid van de vereeniging van jonge vrouwen voor gemeenschapeplijk onderwijs, alsmede van de organisatie ter onderwijzing van de jongere jeugd. Toen ze nog bij haar ouders thuis verkeerde was zij eveneens in het Zondagsschool-werk betrokken.

Zij laat een hartgebroken echtgenoot achter, die even voor haar huwelijk, verleden jaar Juni, van zijn volbracht zendingswerk in Holland, terugkeerde, benevens haar ouders, en een groot aantal betrekkingen en vrienden, die allen grootelijks haar verlies betreuren.

Moeder en kind werden tezamen gekist, en in 't zelfde graf een rustplaats gegeven om den morgen der eerste opstanding af te wachten.”

Bovenstaande is een bericht ons toegezonden door Ouderling Parker, voor langen tijd in ons midden. Velen van onze lezers zullen zich zijner zonder twijfel nog herinneren, toen hij vooral in Amsterdam, waar hij een langen tijd van zijne zending heeft doorgebracht, de leiding van de conferentie op zich had genomen. Wij deelen van harte in het verlies van Broeder Parker, en spreken het gaarne als onzen wensch uit, dat Vader in den Hemel hem in zijne moeilijke omstandigheden zal mogen troosten, en hij sterkte en kracht mag vinden om te berusten in het doen van Vader, wiens daden wij niet altoos na kunnen gaan, maar waarvan we verzekerd zijn, dat ze enkel en alleen tot ons bestwil worden ondernomen.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie :
ROSCOE W. EARDLEY

Assistent :
B. TIEMERSMA

GELIJKERWIJS ALS AÄRON.

Vele uitspraken van den Bijbel hebben voor de Heiligen der Laatste Dagen eene heel andere beteekenis dan voor de secten om ons heen. Hoe menigmaal hebben wij niet de menschen, waarmede wij in aanraking kwamen, gewezen op de zoozeer bekende verzen in den brief van den apostel Petrus, waar hij namelijk spreekt over de geesten, die zich in de geestenwereld bevonden, tijdens het lichaam van Christus in het graf rustte, en waarnaar Zijnen geest ging om hen, — de geesten — te prediken. Hoe vaak is door ons niet de aandacht gevestigd op Openbaring 14 verzen 6 en 7, alwaar sprake is van den engel, die vliegen zou in het midden des hemels. Hoe vaak niet zijn aangehaald de profetiën van Micha, Daniël, Maleachi en anderen, om onze inzichten te verklaren, aangaande de dingen, die in het laatste der dagen te gebeuren stonden. En hoe anders is niet onze zienswijze dan die der kerken van den tegenwoordigen tijd, aangaande deze punten van leerstellingen daarin verkondigd.

Zoo eveneens is het met den tekst, ook zoo vaak en menigmaal door ons gebruikt, die wij thans op het oog hebben, namelijk Hebr. 5 : 4: „En niemand neemt zichzelf die eer aan, maar die van God geroepen wordt, gelijkerwijs Aäron.”

Dit tekstwoord, door velen in andere kerken voorbijgezien, heeft voor de Heiligen der Laatste Dagen een zeer bijzondere meening. Wij toch beweren, dat in deze woorden eenen sleutel is gegeven geworden om het gezag en de bevoegdheid van hen, die zich opwerpen als predikers van Godswege te zijn, te toetsen. Door onze geloofssecte wordt van dezen tekst gezegd, dat alhier niets meer of minder wordt uitgesproken, dan een veroordeelend woord van den Heer tegen elkeen, die zich aanmatigt eenen dienstknecht des Heeren te zijn, en niet steunen kan op een duidelijk aangewezen oorsprong van zijne roeping als zoodanig. „Het is”, — zoo zegt een van de apostelen van den Heer in dezen nieuweren tijd geroepen, om als eene getuige van Hem te staan, — „niet minder passend met betrekking tot de voorschriften der menschelijke rede, dan dat het is in overeenstemming met het ontwerp van volmaakte organisatie wat de Kerk van Christus kenmerkt, dat allen die de verordeningen van het Evangelie bedienen, voor hunne heilige plichten geroepen zijn en daarom trent opdracht

zouden hebben ontvangen door autoriteit van den hemel. De Schriften ondersteunen dit punt van inzicht door en door; zij stellen ons eene slagorde van mannen voor, wier Goddelijke roeping in het bijzonder is betuigd, en wier machtige werkingen eene kracht verklaren, grooter dan die van den mensch. Aan de andere hand is niet één voorbeeld in heilige oorkonde ter neder geschreven van iemand, wie dan ook, die zich zelf de bevoegdheid toeëigende om in de geheiligde verordeningen een ambt te bekleeden, en die dan door den Heer in zoodanige bediening erkend werd."

Onderscheidene voorbeelden om de waarheid van bovenstaande te staven, kunnen worden aangehaald. Wij lezen bijvoorbeeld van Noach, die in de oogen des Heeren genade vond, tot wien de Heere sprak, en hem Zijnen wil bekend maakte aangaande het voornemen van Hem met zijne tijdgenooten, alsmede hem, — Noach met zijn huisgezin — eenen weg tot ontkoming aanwijzende. Zoo eveneens lezen wij van Abraham, dat de Heere met hem directen omgang onderhield. Zoo eveneens van Izaak, Jakob, Mozes en Aäron, en van nog een veel grooter aantal mannen door den Heere tot Zijnen bijzonderen dienst geroepen. Dat God de Heer daarentegen de diensten van hen, die Hij niet daartoe had verordend, niet aanvaardde, is eveneens in heilige oorkonde zeer duidelijk omschreven geworden. Denk bijvoorbeeld aan de smarten die Mirjam ten deel vielen, de zuster van Mozes, eene profetes onder het volk. Zij, met Aäron, rebelleerden tegen Mozes, en zeiden: „Heeft dan de Heere maar alleen door Mozes gesproken? heeft Hij ook niet door ons gesproken? En de Heere hoorde het!" Onmiddellijk verscheen Hij in eene wolk, en stond in de deur van den tabernakel; veroordeelende hunne verwatenheid, en rechtvaardigende het gezag van Zijnen uitverkoren profet Mozes. Toen de wolk van den tabernakel wegtrok, bleek Mirjam melaatsch te zijn, wit als sneeuw, en overeenkomstig de wet werd zij uit het kamp van Israëel uitgeworpen. Hoe ook echter, door het dringend smeeken van Mozes, genas de Heer de vrouw, en werd haar later toegestaan tot de gemenschap terug te keeren.

Overweeg het lot van Uzza, den Israëliet, die door den toorn des Heeren plotseling gedood werd, omreden hij zijne hand uitstak om de ark des verbonds te steunen, opdat hij niet zoude vallen. Hij deed dit, niettegenstaande de wet dat niemand anders dan de priesters de heilige dingen de ark vergezellende, mochten aanraken: we lezen dat zelfs de aangestelde dragers van het voorwerp niet was toegestaan de heilige deelen ervan aan te raken, op straffe des doods.

Een treffend voorbeeld van Goddelijken naijver aangaande heilige verrichtingen wordt getoond in de verschrikkelijke ondervinding van Uzza, koning van Juda. Hij werd op den

troon geplaatst, noch slechts zestien jaar oud zijnde: en, zoo lang als hij den Heere zocht, was hij zeer voorspoedig, zoodat zijnen naam een schrik werd voor zijne vijanden. Hij stond echter den hoogmoed toe in zijn hart op te komen, en koesterde de bedriegelijke voorstelling dat in zijn koninkrijk hij oppermachtig was. Hij ging den tempel binnen en beproefde wierook te branden op het altaar, maar Azarja, de hooge-priester van den tempel, door zijne godslasterlijke daad geschokt, alsmede de tachtig priesters met hem, verboden den koning, zeggende: — „Het komt u niet toe Uzzia! den Heere te rooken, maar den priesteren, Aärons zonen, die geheiligd zijn, om te rooken; ga uit het heiligdom, want gij hebt overtreden.” Op deze berisping en veroordeeling van zijne onderdanen, ofschoon zij priesters waren van den levenden God, werd de koning boos, maar onmiddellijk viel de vreeselijke plaag van melaatschheid op hem; de teekenen van de afschuwelijke ziekte verschenen op zijn voorhoofd, en nu lichamelijk een onrein schepsel zijnde, strekte zijne tegenwoordigheid te meer tot besmetting van de heilige plaats. Alzoo dreven Azarja en zijne medepriesters den koning uit van den tempel, en hij, een verworpeling, vlood van het huis des Heeren om nimmer meer opnieuw de heilige grenzen ervan binnen te gaan. Aangaande het overige gedeelte van zijne straf lezen wij: „En Uzzia den koning was melaatsch tot aan den dag zijns doods; en melaatsch zijnde, woonde hij in een afgezonderd huis, want hij was van het huis des Heeren afgesneden.”

Eene krachtige illustratie van het waardelooze van valsche ceremoniën, of van den ledigen vorm alleen van heilige verordeningen als het bevoegde gezag afwezig is, wordt ons getoond in het Nieuw-Testamentisch verslag van de zeven zonen van Scheva. Dezen hadden, met anderen mede, de wonderbare macht door Paulus tentoongespreid, gezien en bewonderd, wien de Heer in zijn apostelschap zoo zeer had gezegend, dat door het aanraken van zekere kleedingstukken door hem gezonden, de zieken gezond werden gemaakt, en zelfs de duivelen werden uitgeworpen. Scheva's zonen, die volgens de heilige oorkonden, onder de duivelbezweerders en vagebondeerende Joden moeten worden gerekend, zochten eveneens een booze geest uit te drijven: „Wij bevelen u bij Jezus, die Paulus predikt,” zeiden zij; maar de booze geest bespote hen om hun gebrek aan autoriteit, zeggende: Jezus ken ik, en Paulus weet ik, maar gijlieden, wie zijt gij?” De bezochte persoon, in wien de booze geest verblijf hield, sprong daarna op hen en overmande hen, zoodat zij naakt het huis moesten ontvlieden.

Onbevoegde bedieningen in priesterlijke functiën zijn niet alleen waardeloos, maar zelfs eene grievende zonde. In Zijne handelingen met het menschdom heeft God altoos het pries-

terschap onder Zijne leiding aangesteld, erkend en geëerd, en heeft nimmer eenige onbevoegde aanmatiging van autoriteit aangemoedigd.

Uit bovenstaande blijkt zeer duidelijk dat het niet diegene zijn die zichzelf de eer hebben aangematigd, maar enkel zij die rechtens van Godswege geroepen zijn tot die diensten die de Heer op een gegeven oogenblik hen heeft aangewezen.

Toch trekke men hieruit niet de gevolgtrekking, dat het juist altijd 's Heeren hoorbare stem dient te zijn die den mensch roept, zooals ons dat in het speciale geval van Aäron is voorgesteld geworden. Niet juist als Aäron, maar gelijkkorwjs als hij, zegt het Bijbelwoord. Niet elken dienstknecht heeft de Heer persoonlijk geroepen. De meeste gevallen doen ons daarentegen juist zien, dat God alleen dan met Zijne hoorbare stem van den hemel sprak, wanneer zulks voor de oprichting van een of andere nieuwe bedeeeling in het bijzonder noodig was. Het Priesterschap van Hem is het gewone kanaal waardoor de gaven van Hem tot Zijne Kerk komen, en ook dat Priesterschap, — Zijn middel — gebruikt hij in het onderhavige geval. Als de man, die van Godswege is opgedragen om de leiding te hebben over een of andere zaak, in zijne functie spreekt, dan is die stem de stem van God. Ons is bekend gemaakt, dat het vroegere menschelijke wezens waren die in deze laatste bedeeeling dat Priesterschap tot de aarde hebben terug gebracht, en wel juist zij, die in vroegere dagen de sleutelen daarvan hadden bezeten. Zoo werd bijvoorbeeld het Aäronische priesterschap teruggebracht door Johannes den Dooper, en het Melchizedeksche door de drie apostelen van vroegere dagen, aan wien de Heer de sleutelen daarvan had gegeven, namelijk Petrus, Jacobus en Johannes. Merk hier wel op, dat, ofschoon hunne verschijning bovennatuurlijk was, en zeer zeker gekenmerkt moet worden als eene directe openbaring, dat het toch niet de Heere God, of Christus zelve was, die deze dingen persoonlijk bracht. Evenals voor alles gebruikten Zij hiervoor hunne middelen, in dit geval belichaamd in de persoonlijkheden van die engelen, die vroeger, toen ze nog in sterfelijke lichamen op aarde leefden, de vertegenwoordigers van het Goddelijk gezag waren geweest. Dat Priesterschap, als Godes macht, nu eenmaal hersteld zijnde, is door Hem — God — de macht om anderen in Zijnen naam te roepen tot onderscheidene roepingen, overgedragen aan hen, die in dit priesterschap geroepen zijn om bedienend op te treden. Leer en Verbonden zegt, (27:12): „Ik heb ze — Petrus, Jacobus en Johannes — tot u gezonden om de sleutelen uwer bediening te dragen.” Die sleutelen eenmaal overgegeven zijnde, is de roeping van hen die deze sleutelen ontvingen van gelijkelijk bindende kracht, dan de roeping was

van hen die de sleutelen overdroegen. Geene bijzondere roepstem des Heeren is verder meer noodig, dan die van Zijne met bevoegd gezag aangestelde dienstknechten om weer anderen in Zijnen naam te roepen voor de vervulling van verdere functiën, maar voorts is ook niet één bevoegd om in eenige van de verordeningen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen handelend op te treden, tenzij hij tot deze roeping verordineerd is geworden, door hen die de macht daaromtrent houden; aldus, niemand ontvangt het priesterschap dan alleen onder de handen van iemand die dat priesterschap zelve houdt; en deze iemand moet het hebben verkregen van anderen die het weer vroeger was opgedragen; en zoo kan iedere bezitter van het priesterschap thans zijne autoriteit nasporen tot onder de handen van Joseph den profet, die, als alreeds gezegd, zijne verordineering ontving onder de handen van hemelsche boodschappers met Goddelijke macht bekleed.

BRIEVEN UIT ZOUTMEERSTAD.

EEN MUZIEKFEEST IN DEN TABERNAKEL.

Zoo heft van elken druk op aarde,
 Wanneer het lied des zangers ruischt,
 De mensch zich op tot hemelwaarde,
 Tot daar waar 't licht der geesten huist.
 SCHILLER.

In den zeven-en-tachtigsten psalm voorspelt Israëls groote zanger, over Zion sprekende, onder anderen dat er zangers en speellieden binnen hare poorten zijn zullen. Geen profetie werd ooit letterlijker vervuld. Het zou niet gemakkelijk wezen een volk te noemen, dat zich meer algemeen op de schoone kunst der muziek toelegt dan de inwoners van Zion. En op welke uitnemende talenten zij bogen kunnen, bleek dezer dagen weer eens treffend. Het was een huldigingsavond ter eere van Professor Stephens, den vermaarden leider van het wereldberoemde tabernakel-koor. Vijf-en-dertig jaar geleden kwam hij in Zoutmeerstad: een eenvoudige spoorwegwerker, gekleed in slappe hoed, een ruw werkpak, en een roode zakdoek om z'n hals. Nu was hij de hoofdfiguur op een muziekfeest, waar hij een koor dirigeerde van 1000 personen met een programma, uitsluitend opgemaakt van zijn eigen werken, en ontving hij bloemstukken en geestdriftige toejuiching van wellicht drieduizend menschen. Hoe krachtig en keurig uitgevoerd was het openingsstuk, door al de zangers en zangeressen, begeleid door het reuzenorgel en piano: „De

Nederlaag van Gog en Magog", uit Bisschop Whitney's gedichten:

Uit het dat klinkt een stem, van de bergen een schallen;
 Uit het dal klinkt een stem, van de bergen een schallen;
 Komt een stem als van waatren, die bruischende vallen,
 Of 't geluid van den storm, als de donderslag knalt.

Een mannenkwartet gaf gevoelvol een nummer ten beste en werd gevolgd door een solo van Mrs. Morris (in Holland wel bekend als Emma Ramsey): een lied gewijd aan „Mijn hutje in wijngaardranken”, een der liefelijkste woonoorden van den componist-dichter. Een bariton-solo en een keurlied door een dameskoor volgen, waarna een andere nachtegaal, in Holland niet onbekend, gehoord wordt: Mrs. Tout Browning.

Wil huiswaarts U naar 't dierbaar bergoord spoeden,
 Gelijk een vogel naar zijn rustig nest;
 Of zooals 't scheepjen als de storm gaat woeden,
 Een schuilplaats zoekt in veiliger gewest;
 O, toef niet lang.

De nummers volgen elkaar op, het pakkendst misschien nog het jongenskoor: „Oorlogschip Utah-Marsch”, grootendeels een orgel-solo, voortreffelijk gespeeld door Prof. Kimbal, waarbij de jongens (300 waren er) invallen. De marsch werd indertijd den officieren en manschappen van het oorlogschip Utah toegewijd uit erkentelijkheid voor het gastvrije onthaal, door het zangkoor genoten tijdens het aanbieden van het Utah Silveren Servies. Wij zullen ons aan eene vrije overzetting wagen:

Utah, Utah, kus de golfjes
 En het schuim van iedre zee;
 Klief de baren triomfantlijk,
 Strijdwacht op der vrijen ree.
 Wakkere Utah, zegevierend
 Ploegte steeds gij 't ruime sop,
 Handhaaf 't recht, bestraf het onrecht,
 Met Old Glory*) hoog in top.
 O, voer langs de baren,
 Woest en vol gevaren,
 Veilig voort de helden van het vaderland;
 Naakt U 's vijands steven,
 Doe hem voor U beven!
 Dat U immer richte een ijzervaste hand!

Het meest artistiek-uitgevoerde nummer van den avond

*) De Vlag.

was ontegenzeggelijk het samensmelten der zilveren stemmen van Mrs. Browning en Mrs. Morris in den gevoelvollen tweezang „Vertroosting”. Een enkel versje volgt:

Te hope' op vreugd, op zonneshijn betrouwen,
 Glimlachend dragen wat ons heden smart,
 In lief en leed op 's hemels goedheid bouwen,
 Geeft immer troost en balsem voor het hart.

En als een waardig slot, het geheel kronend op passende wijze, weerdaverden de wanden van den tabernakel-kolossus een oogenblik later van een anderen Stephens-zang, die veel kans heeft Utah's staatslied te worden:

Land van den Pionier —
 Utah, wij minne' U!
 Dat g' immer welig tier' —
 Utah, wij minne' U!
 Vrede- en gezondheidssfeer,
 Stijg op tot roem en eer,
 God hoede U immermeer,
 Utah, wij minne' U!

VAN HET AVONDMAAL.

Het Pascha en het Sacrament. Het feest van het pascha was het voornaamste van de jaarlijksche plechtigheden der Joden, en ontleende zijnen naam aan de omstandigheden van zijnen oorsprong. In het zetten van Zijne hand om Israëel van de slavernij in Egypte uit te leiden, wrocht de Heere vele teekenen en wonderen voor Faräo en zijn afgodisch huis; en als de laatste van de tien vreeselijke plagen waaraan de Egyptenaren waren onderworpen, werden de eerstgeborenen van elk huis tijdens een enkelen nacht gedood. Door vooraf gegaan bevel hadden de Israëlieten de drempels en posten van hunne deuren met het bloed van een lam, voor deze gelegenheid gedood, gemerkt; het bloed gespenkeld zijnde door middel van een bundel hysop. In Zijnen doortocht door het land, ging de Heer de dusdanig gemerkte huizen voorbij. (Ex. 12 : 12, 13); waar in al de huizen van de Egyptenaren den slag des doods werd gevoeld. Van daar verrees de naam pascha, van *pasach*, (voorbijgegaan). Het vleesch van het paaschlam werd gegeten te midden van den haast van het vertrek. Om hunne verlossing uit de slavernij te herdenken, verlangde de Heer van de Israëlieten een jaarlijksche viering van deze gebeurtenis, de gelegenheid bekend zijnde als het

„Feest van het Pascha”, eveneens als het „Feest der ongezuurde brooden”, de laatste naam ontstaan zijnde door het gebod des Heeren, dat gedurende de gezette tijd der waarneming geenen zuurdezem gevonden mocht worden in de huizen van het volk (Ex. 12 : 15); en de gelegenheid van het feest diende benuttigt om de kinderen te onderwijzen aangaande de genadige handelingen van God met hunne voorvaderen (Ex. 12 : 26, 27). Benevens het doeleinde echter om tot herinnering te dienen, werd ook het pascha voor het volk eene afschaduwing van het offer van Golgotha. Paulus zegt: „ons Pascha is voor ons geslacht, namelijk Christus.” (I Cor. 5 : 7). Als een voorbeeld zijnde van den toekomstigen verzoenenden dood van Christus, verloor het pascha bij de kruisiging een gedeelte van zijne beteekenis, en werd het opgevolgd door het avondmaal. Misschien is er geen nauwere verwantschap tusschen de twee verordeningen dan dit. Zeer zeker was het avondmaal niet voorbestemd en aangewezen om het pascha geheel te vervangen, want het laatste was ingesteld als een eeuwigdurend terugkeerend feest: — „En deze dag zal ulieden wezen ter gedachtenis, en gij zult hem den Heere tot een feest vieren; en gij zult hem vieren onder uwe geslachten tot eene eeuwige inzetting.” (Ex. 12 : 14).

Lees niet alleen boeken, maar ook menschen; bovenal echter lees in uw eigen hart.

Wacht niet met de handen in den schoot op de vervulling uwer hoop. Het geluk lacht slechts hem toe, die met krachtige hand het rad aangrijpt.

Vrees niet altijd en overal de waarheid te spreken. Wie iedereen bevallen wil, bevalt niemand.

Armoede is eene vriendin der gezondheid.

INHOUD.

De Vorst des Vredes . . . . . Blz. 197	Gelijkerwijs als Aäron . . . . . Blz. 205
Bericht . . . . . „ 203	Brieven uit Zoutmeerstad . . . . . „ 209
Administratie van ons	Van het Avondmaal . . . . . „ 211
Tijdschrift . . . . . „ 203	Spruken. . . . . „ 212
In Memoriam . . . . . „ 204	

Uitgegeven door de Ned.-Belg. Zending, Crooswijkschesingel 7B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50. Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent